

Chương 27

Khô Lâu Cốc

Lâm Viết Hùng và Địa Vương Quyền vừa đi một đoạn đường bỗng thấy ba chú ếch nhỏ đi theo một thiếu nữ mặc áo màu xám trên gheo.

Trong ba chú ếch nhỏ có Mạnh Cứng, đệ tử của Diên ác Sát mà Lâm Viết Hùng đã từng quen mặt.

Ban đầu, thiếu nữ áo xám còn vui vẻ, nhưng sau thấy ba chú ếch nhỏ làm hốt, thiếu nữ không nhịn được nữa, hét lớn:

- Chúng bay dám vô lễ với bản cô nương sao?

Ba chú ếch nhỏ cười hi hi..., nheo mắt nhìn thiếu nữ nói:

- Cô nương sang trọng như thế mà chẳng lẽ trong túi không có một đồng nào?

Thiếu nữ áo xám trợn mắt:

- Chúng bay đi ăn xin mà cưỡng ép bản cô nương để đoạt tiền!

Mạnh Cứng thấy thiếu nữ làm dữ, liền lớt tới đáp:

- Người đừng quen thói nhục mạ kẻ khác! Chúng ta tuy đi ăn xin nhưng cũng có giá trị con người.

Một tên ếch nhỏ đồng bọn xen vào:

- Mạnh huynh! Coi bộ con nhỏ này xác láo. Mạnh huynh cho nó lãnh một vài đòn Đả Cầu Bồng cho nó chừa cái tánh đó.

Mạnh Cứng rút trong lưng ra một cây gậy nói:

- Đây là cây gậy đánh chó mà trong giới ăn xin chúng ta gọi là Đả Cầu Bồng.

Ngươi có gan chịu đựng vài gậy không?

Thiếu nữ áo xám nói:

- Mấy thằng con nít phách lối! Chúng bây làm gì có Đả Cầu Bồng?

Mạnh Cứng sùng sộ:

- Srao lại không? Ta theo hầu sư phụ ta cho đến nay mới học được môn bí truyền này.

Thiếu nữ “hừ” một tiếng:

- Nếu có giỏi thì ra tay thử xem?

Mạnh Cứng lập tức vung đầu gậy lên múa tròn đánh tới một chiêu rất ác độc làm cho thiếu nữ áo xám thất kinh phải lùi một bước, uốn cong người nhảy lộn một vòng mới tránh thoát.

Mạnh Cứng không chịu dừng tay đánh bởi một chiêu nữa. Chiêu này đầu gậy phát ngang qua lại như gió khiến thiếu nữ không biết đàng nào tránh né phải bò càng xuống đất.

Hai chú ăn mày nhỏ đứng ngoài reo to:

Lư - Ô! Thật là ảo diệu! Đúng là cách đánh chó rồi! Mạnh huynh hãy tiếp tục trừng phạt nó vài chiêu nữa.

Chẳng chờ Mạnh Cứng đánh ra chiêu thứ ba thì thiếu nữ đã chồm dậy được phát tay đánh trả một chưởng làm cho Mạnh Cứng bay ra năm bước, tấm áo trước ngực bị rách toạc ra.

Hai chú ăn mày nhỏ xúm lại hỏi:

- Mạnh huynh đang đánh nó hai chiêu chí tử, tại sao lại sợ ý để nó phản công ác độc như vậy?

Mạnh Cứng nhấp nháy đôi mắt, nói:

- Sư phụ tao ác hại quá! Ông ta chỉ dạy tao có hai chiêu Đả Cầu Bồng mà thôi, nên tao đánh ra hai chiêu đầu dù là cao thủ võ lâm cũng phải thúc thủ, nhưng nếu hai chiêu đầu mà tao không hạ nổi đôi phương thì đến chiêu thứ ba kể như tao thua trận.

Hai chú ăn mày nhỏ le lưỡi:

- Srao Mạnh huynh không chịu khó học cho đủ các chiêu trong môn võ ấy?

Mạnh Cứng nói:

- Sư phụ tao là Diên ác Sát, ông ta diên khùng muốn dạy thì dạy, muốn không thì không, có trời mới hiểu ông ta được.

- Nhưng môn võ bí truyền đó do đâu mà sư phụ của Mạnh huynh biết được?

Mạnh Cứng nói:

- Theo lời giảng của sư phụ thì môn võ ấy trước kia là tổ sư của đám ăn mày tên Hồng Thất Công nghĩ ra. Về sau Hồng Thất Công truyền lại cho cô gái Hoàng Dung, và trong quyển Bí Kiếp Kinh Thư của Hoàng Dược Sư có ghi vào đấy. Môn võ này có đến mười tám chiêu. Người nào được suy tôn làm ăn mày chúa thì mới có quyền luyện hết môn võ công này. Những tên ăn mày sáu túi hoặc tám túi là những viên chức trong Cái Bang cũng chỉ tập được ba chiêu là cùng.

Hai chú ăn mày nhỏ nói:

- Con nhỏ này coi bộ khó ăn rồi. Thôi nhịn nó đi Mạnh Huynh. Chúng ta tìm đến núi Thương Sơn. Hôm nay đã gần đến đại hội quần hùng, chắc vui lắm?

Mạnh Cứng gật đầu, nắm tay hai chú ăn mày nhỏ hướng về phía thiếu nữ áo xám nói:

- Nếu muốn gặp chúng tôi xin mời cô nương tới đỉnh Thương Sơn trong ngày đại hội quần hùng.

Thiếu nữ áo xám trề môi:

- Chúng bay đến đó để nhặt xương hả?

Mạnh Cứng nheo mắt rít lên một tiếng rồi cùng hai chú ăn mày nhỏ chạy nhbay!

Nãy giờ Lâm Viết Hùng và Địa Vương Quyền đứng nhìn. Khi Mạnh Cứng và hai chú ăn mày nhỏ đi rồi, mới từ từ cất bước.

Bỗng thiếu nữ áo xám phi thân tới trước mặt hai người hỏi:

- Một trong hai vị có phải Lâm Viết Hùng không?

Lâm Viết Hùng bước tới một bước, hỏi:

- Cô nương là ai?

- Môn hạ của Khô Lô Cốc.

- Môn hạ của Khô Lô Cốc?

- Phải! Thiếu hiệp cha nghe tiếng Khô Lô Cốc bao giờ sao?

- Ta cha hề nghe nói tới.

- Nếu vậy thiếu hiệp tới đó sẽ biết.

- Đến đó để làm gì?

- Tiểu Thư Cốc chủ chúng tôi có nhã ý mời thiếu hiệp tới đó.

Lâm Viết Hùng lắc đầu:

- Ta cha hề quen biết với tiểu thư Khô Lâu Cốc, tại sao lại có chuyện thỉnh mời?

Nếu ta không đi thì sao?

Thiếu nữ áo xám nói:

- Nếu không đi thiếu hiệp sẽ có nhiều ân hận về sau.

Lâm Viết Hùng trầm giọng:

- Ân hận gì?

Thiếu nữ áo xám nghiêm nét mặt đáp:

- Có phải hiện giờ thiếu hiệp đang muốn biết Tổng đường của U Vương Quỷ Điện hay không?

Lâm Viết Hùng nghe nói giật nảy người, hỏi:

- Tại sao cô nương biết được điều đó?

Thiếu nữ áo xám cười nhạt:

- Chẳng những tôi biết rõ ý muốn của thiếu hiệp mà còn biết rõ Tổng Đường của U Vương Quỷ Điện toạ lạc nơi đâu, kẻ thù của thiếu hiệp là ai, hiện nay đang có những âm mưu gì để đối phó với thiếu hiệp nữa.

Lâm Viết Hùng nhìn trân trối vào mặt thiếu nữ, hét to:

- Ngươi là ai?

- Tôi là môn nhân Khô Lâu Cốc! Tôi đã nói rồi! Ngoài ra việc này còn có liên quan đến đại hội võ lâm sắp tới.

Địa Vương Quyền nhỏ giọng nói:

- Chúng tôi sẽ tới đó, cô nương cho chúng tôi biết Khô Lâu Cốc ở nơi nào.

Thiếu nữ áo xám nói:

- Tiểu Thư Cốc chủ chỉ mờ riêng một mình Lâm Viết Hùng, nếu tới đó hai người Tiểu thư tôi không tiếp.

Địa Vương Quyền cười hì hì:

- Thôi được! Lâm Viết Hùng sẽ tới đó một mình. Tiểu thư của cô nương sức mấy mà dám tiếp một lúc hai người?

Thiếu nữ áo xám nói:

- Khô Lôu Cốc trên đỉnh Đoạn Trường Sơn cách đây trăm dặm về hướng Tây.

Dứt lời, thiếu nữ áo xám lắc mình một cái, quay gót bỏ đi.

Địa Vương Quyền nói với Lâm Viết Hùng:

- Bên trong có điều đáng nghi ngờ. Mà không thể không đến đó, nhưng phải cẩn thận.

Lâm Viết Hùng nói:

- Khô Lôu Cốc là tổ chức nào mà lại hiểu rõ việc làm của ta?

- Hừ! Giang hồ làm sao suy đoán được? Thôi, mà tới Khô Lôu Cốc, còn tao thì đi tìm tử quán uống vài chén rượu cho đã ghiên. Hẹn gặp nhau ở đỉnh Thương Sơn vậy!

Dứt lời, Địa Vương Quyền quay mình bỏ đi. Lâm Viết Hùng định thần một lúc rồi nhắm hướng Tây dùng thuật Cửu Ma Thần Phiêu chạy như tên bắn.

Đây là một vùng rừng núi âm u, đá dựng chập chùng, có nhiều hang sâu hỏ thẳm.

Chàng đi mãi hơn trăm dặm đường, vọt qua không biết bao nhiêu rừng rậm. Nếu không có hẹn, chắc chàng không bao giờ đặt chân tới nơi này.

Chàng vừa đi vừa lo lắng cho ngày đại hội quần hùng ở đỉnh Thương Sơn. Theo lời cô gái mon nhân Khô Lôu Cốc vừa nói thì chuyện này rất quan hệ đến ngày đại hội.

Nhưng quan hệ như thế nào chàng không sao đoán được?

Bởi vì chính Tiểu thư Khô Lôu Cốc là ai chàng cũng chưa biết được thì làm sao có thể đoán được sự việc sẽ xảy ra?

Chàng không biết em chàng Đoạn Đầu Nhân Lâm Thế Anh đủ thì giờ luyện môn Đoạt Hồn Kiếm Pháp hay không?

Chàng đã nhìn qua những khẩu quyết ghi trên bao kiếm, thấy Đoạt Hồn Kiếm Pháp gồm có ba chiêu mời hai thức, nhưng biến hoá vô cùng lợi hại. Nếu Lâm Thế Anh luyện xong môn kiếm pháp này thì ngày đại hội võ lâm sắp tới sẽ có rất nhiều chuyện bất ngờ đối với quần hùng.

Chàng lại suy nghĩ, chẳng biết hôm đó Xuân Chờ và Hồng Nơ có đến dự không?

Hai cô gái đó đã hứa hẹn lẽ nào lại không tới? Còn Lý Hương Xưa, từ ngày hờn dỗi bỏ ra đi, chàng không nghe tin tức gì về nàng. Chẳng biết kỳ đại hội này nàng có đến tham dự hay không? Còn hai tên bộ hạ của chàng là Song Nhạn, trước đây chàng sai đi dò thám Huyền Môn Cung đã không làm xong trách nhiệm còn biệt tích giang hồ là tại sao?

Chàng đang suy nghĩ miên man thì trước mặt chàng hiện ra hai thiếu nữ áo xám.

Cả hai hình như đã tính trước, nên trông thấy chàng không có vẻ gì ngạc nhiên.

Họ lễ phép chào và nói:

- Mừng thiếu hiệp không lỗi hẹn.

Lâm Viết Hùng hỏi:

- Các người có phải là người của Khô Lôu Cốc không?

Hai thiếu nữ nhoẽn miệng cười:

- Đúng rồi! Thiếu hiệp không lầm! Vả lại nơi đây nếu không có sự cho phép của Cốc chủ chúng tôi thì không một ai dám đặt chân tới.

Lâm Viết Hùng “hừ” một tiếng nói:

- Tiêu thư các cô mời ta đến đây để làm gì?

- Srau khi vào cốc thiếu hiệp sẽ biết rõ điều đó. Chúng tôi chỉ có nhiệm vụ đón tiếp thiếu hiệp mà không có nhiệm vụ giải thích.

Lâm Viết Hùng hỏi:

- Gần tới nơi chưa?

Bấy giờ, hai thiếu nữ dẫn chàng vào một đạo sơn cốc, tiến sâu vào độ năm mươi trượng thì bỗng chàng cảm thấy lạnh mình, vì nơi đây có những luồng gió buốt thấu xương, và bốc lên mùi tử khí.

Hai bên đường chông chắt những bộ xương người ghê gớm. Những chiếc đầu lâu trắng hếu nằm lẳng lóc dọc đường trông rất ghê rợn. Chàng tưởng chừng như bước vào một bãi tha ma.

Qua khỏi cốc đạo thì chui vào một kẹt đá. Trước mặt luôn luôn có nhiều hang hóc như tổ ong. Hai thiếu nữ dẫn chàng chui vào những lỗ hang họ đã quen thuộc. Lúc bấy giờ, chàng mới thấy quang cảnh có vẻ thần bí.

Qua khỏi vài mươi cái hang tối âm u, bỗng lọt ra ngoài ánh sáng...

Chàng vội hỏi:

- Đến cha?

Hai thiếu nữ quay đầu lại, đáp:

- Đến rồi! Thiếu hiệp sợ lắm sao?

Lâm Viết Hùng “hừ” một tiếng, hỏi:

- Tiểu thư của các cô ở nơi đâu?

Thiếu nữ đưa tay trở về phía trước, nói:

- Ở trong cốc đó.

Chàng trở mắt nhìn về phía ấy, bỗng tái mặt, vì thấy trước cực cốc sừng sững một cái đầu lâu trắng hếu. Đây là một chiếc đầu lâu khổng lồ, tiếp ráp bằng hàng ngàn chiếc sọ người chông chắt lên nhau.

Thật đúng với cái tên Khô Lâu Cốc.

Chàng nhủ thầm:

- Xâu được một cái công bằng sọ người như vậy phải tốn cả hàng ngàn sinh mạng.

Rõ ràng Khô Lâu Cốc chủ không phải là một kẻ có thiện ý.

Nghĩ như vậy chàng rợn người, mồ hôi trán chảy ra ướt lấm tẩm.

Hai thiếu nữ áo xám quay lại, nói:

- Xin mời thiếu hiệp tiến vào!

Lâm Viết Hùng cắn chặt hai hàm răng, can đảm bước theo.

Chàng không hiểu vị tiêu thư trong Khô Lâu Cốc là người thế nào mà có những tổ chức huyền bí như vậy?

Xung quanh quang cảnh rất tĩnh mịch, không nghe tiếng một con chim kêu hay một con thú chạy.

Ôi! đến cả loài cầm thú mà còn phải sợ sệt chôn này không lai vãng thì quả thật khủng khiếp.

Cửa cốc chính là cái miệng của chiếc sọ người khổng lồ ấy. Hai thiếu nữ đi đến nơi, quay lại nói với Lâm Viết Hùng:

- Xin mời thiếu hiệp vào!

Lâm Viết Hùng lưỡng lự như không muốn bước vào, vì chàng có cảm giác bên trong làm một vòm trời tội ác.

Cử chỉ lúng túng của chàng làm cho hai thiếu nữ áo xám nhìn vào mặt chàng trêu chọc.

Bỗng chàng cắn răng tự nhủ:

- Ta lại sợ gì chúng nó mà không dám vào? Nơi nào chứa nhiều tội ác thì ta cần phải đến đó để tiêu diệt. Như thế mới xứng đáng với nhiệm vụ hành hiệp giang hồ.

Nghĩ như vậy, chàng hít một hơi dài cho không khí vào đầy lòng ngực, rồi hiên ngang bước tới.

Vừa bước vào đến sân cốc, chàng lại kinh ngạc vô cùng, vì nơi đây có cả mấy chục người môn hạ, toàn là cao thủ võ lâm đứng chấp tay im lặng. Trong đám người ấy chàng thấy có cả Hải Lăng Quân và Bạch Y Cư Sĩ mà chàng đã một lần biết mặt nơi sông Đại Giang.

Chàng lạnh mình, nghĩ thầm:

- Không ngờ các cao thủ võ lâm bị mất tích giang hồ lại đem thân vào đây làm môn hạ cho Khô Lâu Cốc chủ, thật lạ lùng?

Chàng đang bỡ ngỡ thì hai thiếu nữ áo xám đã nói nhỏ vào tai chàng:

- Không nên vào chánh điện. Thiếu hiệp hãy theo chúng tôi rẽ sang bên tư thất, phía sau hậu viện.

Lâm Viết Hùng hỏi:

- Tại sao vậy?

- Vì đây là lệnh của Tiểu th, không phải lệnh của Cốc chủ. Thiếu hiệp là khách của tiểu th.

Lâm Viết Hùng thấy toàn là chuyện khó hiểu. Tuy vậy đã tới đây rồi, họ muốn chàng vào chỗ nào, gặp ai, chàng cũng chẳng cần, miễn là hiểu rõ được mục đích thôi.

Chàng theo chân hai thiếu nữ áo xám.

Con đường rất ngoằn ngoèo, chúng dẫn chàng đi qua nhiều sân cỏ, nhiều vòn hoa, nhiều hồ nước rồi mới đến một toà lâu đài.

Thiếu nữ áo xám mỉm cười, quay lại nói:

- Đây là nơi riêng biệt, chỗ trú ngụ của Tiểu thư chúng tôi đấy. Thiếu hiệp có đủ can đảm vào đây không?

Lâm Viết Hùng cười gằn:

- Đã có gan tới đây sao lại không dám vào?

Thiếu nữ áo xám nhìn chàng một lúc rồi nói:

- Thiếu hiệp không biết Tiểu thư tôi có một sắc đẹp phi thường sao?

Lâm Viết Hùng cười khanh khách một lúc rồi nói:

- Các người tưởng thuở nay cha từng thấy gái đẹp hay sao mà làm ra vẻ quan trọng như vậy?

Ba người vừa bước đi độ vài m ơi bước nữa thì tới một căn phòng, cửa đóng kín mít.

Một trong hai thiếu nữ áo xám quay lại nói với chàng:

- Bây giờ tôi để cho thiếu hiệp một thời gian suy nghĩ xem có nên vào trong phòng hay không? Bởi vì vô thì dễ nhưng trở ra thì khó lắm.

Lâm Viết Hùng trở mắt nhìn thiếu nữ nói:

- Đã mời ta tới đây tại sao còn bảo ta đừng vào?

Thiếu nữ cười duyên dáng:

- Đó là cảm tình riêng của tôi với Thiếu hiệp, nên tôi nói cho biết. Nếu thiếu hiệp đổi ý, muốn trở ra ngoài cốc thì giờ phút này cha trẻ.

Lâm Viết Hùng cười ngạo nghễ:

- Dù trong đó là âm tỳ hoa? ngục, ta cũng quyết vào chứ không sợ gì cả!
- Có hối hận không?
- Ta cha bao giờ biết hối hận.
- Nếu vậy mời thiếu hiệp tự tiện xô cửa mà vào.

Lâm Viết Hùng đưa tay đẩy mạnh cánh cửa.

Bên trong là một căn phòng rất sang trọng, trng bày toàn đồ đạc lộng lẫy, nhưng nhìn bốn phía không thấy bóng một người nào.

Thiếu nữ áo xám bước tới dậm chân xuống đất một cái tức thì chiếc giường đá bỗng từ xê sang một bên để lộ con đường hầm rộng độ hai thước.

Thiếu nữ áo xám nhoẻn một nụ cười, đưa tay chỉ vào con đường hầm, nói:

- Xin mời thiếu hiệp vào!

Lâm Viết Hùng dõng dạc bước xuống miệng hầm và tiến sâu vào trong không một chút do dự.

Trong hầm sáng tỏ như ban ngày. Hai bóng người im lặng bước đi. Lâm Viết Hùng đã từng bị nhốt trong nhiều cạm bẫy nên bắt đầu lo ngại. Tuy nhiên, lần này chàng tin tưởng vào công lực thượng thặng của chàng, nên mạnh dạng hơn.

Đi được một lúc, chàng quay lại hỏi thiếu nữ áo xám:

- Đã đến cha?
- Suất đến rồi!

Chàng bước thêm vài bước nữa thì đã đến nơi tận cùng của con đường hầm.

Thiếu nữ áo xám đưa một ngón tay lên, điểm trên vách đá, tức thì cánh cửa mở toang để lộ một căn phòng mát mẻ.

Thiếu nữ áo xám bước vào, đưa tay ngoắc chàng và nói:

- Mời thiếu hiệp theo tôi.

Lâm Viết Hùng lầm lũi theo nàng bước sang một căn phòng lớn làm toàn bằng cẩm thạch rất sang trọng. Chàng không ngờ trong Khô Lâu Cốc mà có những kiến trúc huy hoàng như vậy.

Thế rồi, chàng vọt qua không biết bao nhiêu căn phòng nữa, phòng nào cũng rộng thênh thang, cần toàn bằng loại đá quý.

Bấy giờ chàng mới nhận ra những phòng này là những căn nhà âm trong lòng núi, ánh sáng từ trên chiếu xuống, đứng bên ngoài chỉ thấy cây cối phủ đầy mà không biết được bên trong.

Lâm Viết Hùng đang ngơ ngác, bỗng nghe thiếu nữ áo xám nói:

- Xin yên kiến Thần Nữ tiểu th.

Tiếp theo có một giọng nói trong trẻo:

- Đã mời người ấy tới cha?

- Dạ người ấy đã tới rồi!

- Hãy mời người ấy vào đây!

Thiếu nữ áo xám quay lại nói:

- Xin mời thiếu hiệp vào!

Lâm Viết Hùng còn bỡ ngỡ, cha biết đi đường nào thì thiếu nữ áo xám xoè bàn tay rạch một cái, trước mặt chàng bỗng có một cánh cửa mở rộng ra chàng đưa mắt nhìn vào trong bất giác lạnh mình.

Đây là một căn phòng đá hoa rộng hơn mười trượng, trng bày rực rỡ như một cung điện. Bên trên một tấm cấp có một pho tượng Nữ Thần điêu khắc rất tinh vi không khác gì một người sống tí nào.

Dưới chân tượng Nữ Thần có một cái bàn đá. Bên trái có một chậu lửa khổng lồ cháy đỏ rực khói toa? khắp phòng, khiến nơi đây đầy vẻ thần bí dễ sợ.

Lâm Viết Hùng đứng nhìn một lúc rồi ung dung bước tới...

Bỗng có tiếng quát:

- Đứng lại!

Tiếng quát này chát chúa khác với giọng nói lúc nãy.

Lâm Viết Hùng trầm giọng nói:

- Đã mời ta đến đây, tại sao...

- Các hạ đứng im ở đó đủ rồi.

Im lặng một lúc, giọng nói trong trẻo ban đầu lại nổi lên:

- Các hạ biết nơi đây là đâu không?
- Khô Lâu Cốc.
- Phải rồi! Và các hạ có biết ai đã mời các hạ đến đây không?
- Tiểu thư Cốc chủ!
- Phải rồi! Nhưng các hạ nên gọi ta là Thần Nữ tiểu th.
- Tại sao phải gọi như vậy?
- Vì ta có một sắc đẹp mê hồn. Sắc đẹp ấy không thể sánh với người thường. Các hạ phải kính trọng cái sắc đẹp ấy.

- Nhưng ta cha được thấy mặt, và cha hiểu rõ tiểu thư là ai?
- Các hạ muốn thấy mặt ta, và muốn rõ ta là ai, điều đó không khó khăn gì, nhưng phải tuân theo một điều kiện?
- Điều kiện gì?
- Điều kiện làm chồng ta.

Lâm Viết Hùng nghe nói toàn thân rờn ốc, mình mẩy toát mồ hôi. Một người con gái cha thấy mặt mà ra sao, cha rõ lai lịch, sống trong cảnh rừng rợn thế này mà đòi bắt chàng làm chồng ư? Tại sao nàng ăn nói sỗ sàng như vậy? Nàng bảo là nàng đẹp, nhưng đẹp như thế nào?

Chàng hỏi:

- Tiểu thư mời tôi đến đây để bắt buộc tôi phải theo điều kiện vừa nói sao?
- Không hẳn là bắt buộc! Nói là trao đổi thì đúng hơn.
- Nhưng trao đổi cái gì?
- Chừng nào các hạ bằng lòng điều kiện ấy thì ta sẽ nói.
- Không thể được! Lâm Viết Hùng này cha bao giờ chịu để ai bức hiếp cả!

Im bật một lúc, giọng nói lại nổi lên:

- Thôi được! Ta cho các hạ biết vài điều để các hạ dễ quyết định. Có phải các hạ muốn biết tổng đường của U Vương Quý Điện để đến đó trả thù hay không?

Lâm Viết Hùng nói:

- Đúng vậy! Đế Quân Quỷ Điện là kẻ thù của ta.

- Có phải giang hồ đang triệu tập đại hội quần hùng để suy tôn một người làm Đệ Nhất Nhân lãnh trách nhiệm điều khiển ngũ đại môn phái trừ gian diệt ác không?

- Đúng vậy!

- Đó là hai điều quan hệ hiện nay. Nếu các hạ không chịu làm chồng ta thì thù sẽ không trả được, còn đại hội võ lâm sẽ biến thành một ngày xương rơi máu chảy, ngũ đại môn phái phải bị một cuộc sát kiếp và tan vỡ hết.

Lâm Viết Hùng nghe nói rợn người, hỏi lại:

- Cô nương là ai mà có thể quyết đoán được những điều sắp đến như vậy?

- Được! Ta sẽ cho các hạ biết ta là ai?

Dứt lời, một bóng giai nhân thân hình uyển chuyển từ bên trong hậu phòng bước ra đứng sừng sững trước mặt chàng.

Thiếu nữ trạc độ mới bảy tuổi, mặt hoa da phấn, đôi mắt đen huyền, sắc đẹp mê hồn đến nỗi Lâm Viết Hùng kinh ngạc, nhìn nàng không chớp mắt. Chàng đã thấy nhiều gái đẹp trên giang hồ, nhưng không ai có thể đem sắc đẹp so sánh với nàng được.

Với một nhan sắc như vậy, nàng tự hào xưng là Thần Nữ tiểu thư thì quả không phải không xứng đáng.

Thiếu nữ nhoẻn miệng cười, nói:

- Ta chính là Thần Nữ tiểu thư Khô Lô Cốc đây. Các hạ đã thấy mặt rồi, hãy trả lời cho ta điều kiện vừa rồi.

Lâm Viết Hùng nghĩ thầm:

- Cô gái này đẹp thật, cái đẹp có vẻ mê hồn và hấp dẫn, nhưng bên trong lại hàm chứa một cái gì đanh ác, kiêu kỳ.

Chàng hỏi:

- Cô nương cho tôi biết, vì sao tôi làm chồng cô nương thì trả được thù và tránh được một trận sát kiếp trong ngày đại hội võ lâm.

Thiếu nữ nói:

- Bởi vì ta là Thần Nữ Khô Lâu Cốc có thể giúp được các hạ làm được hai điều đó.

Lâm Viết Hùng cười nhạt:

- Trong thế gian này, tôi cha thấy một cô gái nào lại đi hỏi kẻ khác để làm chồng mình, để đòi lấy những điều kiện.

Thiếu nữ đôi mắt loé hào quang nhìn chàng, nói:

- Con người sống trong thế gian này chỉ có yêu đương và thù hận. Ngoài hai điều đó thì không còn gì cả. Về yêu đương ai cũng muốn chiếm đoạt làm riêng của mình, về thù hận ai cũng vì uất hận mà sát hại lẫn nhau. Như vậy sống có thể tranh đoạt hưởng thụ mà thôi. Nhưng ở đây ta đã không làm hoàn toàn như vậy, mà đem thù hận đòi lấy yêu đương. Đó là một việc làm cao cả chứ.

Đây là lần đầu tiên, Lâm Viết Hùng nghe một người đẹp giải thích lẽ sống khiến cho chàng ngỡ ngàng không hiểu gì cả.

Sự thật, chàng cũng cha hề phân tách thế nào là lẽ sống. Chàng chỉ làm theo lương tâm và cảm giác của con người.

Chàng đã chạy theo tình và thù, nhưng tình và thù đối với chàng do cảm giác mà có chứ không do lý trí phân tách.

Bởi vậy trong nhất thời, chàng không sao trả lời nổi trước lý luận của một cô gái đẹp, có những ý nghĩ mà chàng cha hề nghĩ tới.

Chàng nói:

- Tiểu thư xem ái tình như một trò chơi sao?

- Không! Ta xem nó là một hiện tượng tranh đoạt hưởng thụ.

Lâm Viết Hùng lắc đầu:

- Không được! Ta không thể làm chồng một người đàn bà sống trong cuộc sống tàn nhẫn, thiếu lương tâm như vậy.

Thiếu nữ trở mắt nhìn chàng:

- Các hạ nói sao? Các hạ bảo ta sống trong tàn nhẫn ư? Các hạ lấy gì làm bằng cớ?

Lâm Viết Hùng nói:

- Cần gì phải tìm đâu cho xa. Chiếc đầu lâu khổng lồ trước cổng Khô Lâu Cốc không đủ chứng minh cuộc sống của tiểu thư sao?

Thiếu nữ cười ha hả:

- Các hạ muốn nói đến cái đồng sọ người đó! Phải, cái đồng sọ người đó các hạ không nên đem chứng minh cho cuộc sống của riêng ta, mà nên đem chứng minh cho cuộc sống xã hội loài người là hơn. Xã hội loài người đã tranh đoạt, chém giết nhau hàng ngàn vạn lần như vậy, có điều là họ không góp nhặt lại, không biểu dương trước mắt mọi người nên ai trông thấy? Loài người có mắt, nhưng họ chỉ thấy được những cái hữu hình mà không thấy những cái vô hình. Loài người có tai, nhưng tai họ chỉ nghe được những tiếng động mà không nghe được những gì không có tiếng động. Sở dĩ như vậy vì họ sống bằng cảm giác, không sống bằng lý trí. Con người khác con vật không phải ở cảm giác mà ở lý trí.

Lâm Viết Hùng ngơ ngác hỏi:

- Vì đâu mà tiểu thư hần học với cuộc sống loài người như vậy?

- Không! Ta không hần học với cuộc sống mà đem cuộc sống hoà đồng với trạng thái sinh hoạt của loài người.

Lâm Viết Hùng nói:

- Không không! Theo ta thấy cõi lòng của tiểu thư có rất nhiều trắc ẩn. Hãy cho ta biết những trắc ẩn ấy hơn là lý luận.

Thiếu nữ ngửa mặt lên trời cười một tràng dài, tiếng cười trong như ngọc rớt.

Nàng nói:

- Quả tình các hạ không hiểu ta, không hiểu đời, không hiểu gì đến những tâm tư hành động của các hạ đang đeo đuổi. Rất tiếc, có lẽ trong cõi đời này ta không thể tìm ra một kẻ có kiến thức hoà đồng. Nhưng thôi! Ta không đòi hỏi cái mà cõi đời này không thể cho.

Ngừng một lúc, nàng hỏi:

- Các hạ thắc mắc đồng sọ người trước cửa cốc, và muốn biết lai lịch của nó?

Lâm Viết Hùng gật đầu:

- Phải! Ta muốn tiểu thư nói cho ta rõ điều đó.

Tiểu thư Khô Lâu Cốc đôi mắt đăm chiêu rồi mở lớn hơn như nàng từ trên cõi mộng trở về với thực tại. Nàng nói:

- Đó là kết quả của cuộc tàn sát hai mươi năm!
- Ai đã giết người ghê gớm như vậy?
- Những cao thủ võ lâm giang hồ!
- Tại sao họ lại đến nơi đây để tàn sát nhau trong một thời gian dài như vậy?

Thiếu nữ thở dài:

- Chính vì họ đã tranh đoạt nhau về tình và thù!
- Tình và thù?
- Chứ còn gì nữa?
- Xin tiểu thư cho tôi biết vụ huyết án quái gỡ này!

Thiếu nữ trở mắt nhìn Lâm Viết Hùng hỏi:

- Các hạ có nghe ai nói đến cái tên Hà Nương Tiên Tử không?

Lâm Viết Hùng giật mình:

- Có! Ta có nghe! Bà là giai nhân tuyệt sắc trước đây hai mươi năm.

Thiếu nữ xen vào:

- Và ngay cả bây giờ bà cũng còn đẹp nữa.
- Nhưng sao? Bà ta có liên quan gì đến đồng sọ người đó?
- Hãy khoan! Các hạ thấy sắc đẹp ta thế nào?
- Đẹp lắm! Có lẽ trên giang hồ này ta chưa thấy ai hơn nàng.

Thiếu nữ mỉm cười:

- Nhưng Hà Nương Tiên Tử còn đẹp hơn ta gấp mấy lần!
- Ô!....
- Bởi vậy bà ta mới tự xưng mình là Thần Nữ Hà Nương Tiên Tử.

Một người đàn bà sắc đẹp xuất thần như vậy không thể làm của riêng ai được.

Mỗi khi ba ta tiếp xúc với ai thì người ấy say mê đến sai bảo gì cũng nghe theo, cốt mong làm sao hưởng thụ cho được thứ hiếm có trên đời.

Nhưng lòng hưởng thụ con người đâu có bờ bến, kẻ cha được hưởng thụ thì tranh đoạt để hưởng thụ. Kẻ đã được hưởng thụ rồi muốn chiếm đoạt làm của riêng mình. Từ chỗ tranh đoạt hưởng thụ họ gây thành thù oán.

Bởi vậy, Thần Nữ Hà Nương Tiên Tử dù có muốn lấy chồng, muốn có một cuộc đời trầm lặng cũng không được.

Không một người yêu nào hay người chồng nào của bà mà không bị võ lâm giang hồ sát hại. Kẻ nào dám yêu bà, làm chồng bà đã coi như đặt mình vào ngưỡng cửa tử thần, làm mục tiêu cho sự chém giết. Rốt cuộc Thần Nữ Hà Nương Tiên tử lấy chồng hàng bữa, chết chồng hàng ngày. Thật là một tai hại!

Lâm Viết Hùng nghe đến đây thở dài:

- Ôi! Sắc đẹp khi đến một mức độ nào đó lại trở thành một tai biến.

- Phải! Cái gì quá quý báu thì không còn quý báu nữa mà trở thành nguy hiểm.

Đã nhiều lần bà ta bực bội, cố đi tìm những pho võ học đặc dị trong giang hồ để đổi phỏ lại với lòng ích kỷ của võ lâm để bảo vệ hạnh phúc riêng mình. Nhưng vô hiệu, vì võ học giang hồ là một bầu trời mênh mông, tài năng cá nhân không thể nào khống chế được tài năng của vũ trụ. Cho nên bà ta suốt đời vẫn mang một sắc đẹp và sống trong hận thù. Bà lấy rất nhiều chồng, nhưng không ai được làm chồng bà cả.

Lâm Viết Hùng hỏi:

- Còn cái đồng sọ người kia, liên quan với đời sống của bà ta như thế nào?

Tiểu thư Thần Nữ đáp:

- Cái đồng sọ người ấy toàn là người yêu và chồng bà ta để lại!

- Ôi!

Lâm Viết Hùng kêu lên kinh ngạc:

- Nhiều đến như thế sao?

- Các hạ không tin ư? Sự thực thì trong đó có người đã chung sống với bà, có người chỉ mới trao tình với bà, và có những người chỉ mới say mê bà lần mò đến đây thì bị sát hại. Nhưng những trận sát kiếp khủng khiếp nhất là từ ngày bà có ý định trả thù.

- Trả thù như thế nào?

- Bà từ chối tất cả tình yêu, trở về sống trong cốc đạo này, và tuyên bố với võ lâm giang hồ là kẻ nào được địa vị độc tôn, chống lại được hành động tranh đoạt trong giới giang hồ thì bà lấy người đó làm chồng.

Lâm Viết Hùng hỏi:

- Như vậy tức là bà đã đem sắc đẹp làm miếng mồi cho tất cả mọi người chém giết nhau?

- Có thể nói như vậy, nhưng không có thể nghĩ như vậy được! Bởi vì hành động của bà chỉ là một hành động chán đời, ghét cay cú với đời! Bà đã hủy bỏ tình yêu về tinh thần, chỉ còn là một trao đổi về vật chất thôi.

Lâm Viết Hùng hỏi:

- Sau khi bà quyết định như vậy thì những gì xảy ra trong giang hồ?

- Ô! Không phải xảy ra trong giang hồ, mà xảy ra tại nơi Khô Lô Cốc này.

Những cao thủ võ lâm lần lượt xông vào cốc để giao đấu, sát hại nhau. Họ đem sinh mạng để đổi lấy một vài đêm làm chủ cái sắc đẹp phi thường trên thể xác bà. Đổng sọ người trước động đã cao lắm rồi, nhưng hàng ngày bọn môn nhân còn phải sắp thêm vào đấy chẳng biết đến bao giờ mới thôi.

Lâm Viết Hùng hỏi:

- Hiện nay ai là chồng bà? Ai là kẻ đang chiếm được địa vị độc tôn của sắc đẹp?

- U Vương Quỷ Điện!

- U Vương Quỷ Điện?

- Phải! Nhưng lão không sống chung với bà, chỉ thỉnh thoảng đến đây trao đổi một vài đêm ân ái mà thôi. Tuy nhiên, kẻ nào bén mảng đến đây, có ý tranh đoạt cái thể xác lộng lẫy ấy thì lập tức góp sọ cửa động thêm một cái đầu lâu.

Lâm Viết Hùng hỏi:

- Trong số môn nhân của Khô Lô Cốc theo ta biết hình như có một số cao thủ võ lâm bị mất tích trước đây. Những người ấy tại sao chịu ép mình như vậy?

Tiểu thư Thần Nữ cười nhạt:

- Có hai hạng người.

Một hạng người vì mê sắc đẹp của Hà Nương Tiên Tử nhưng biết tài năng không chiếm nổi địa vị độc tôn nên tình nguyện làm môn nhân để có dịp chiêm

ngưỡng giai nhân. Còn một hạng người nữa có lẽ âm mưu thâm kín hơn, muốn ép mình vào đây để thừa cơ hội nào đó ám toán kẻ thù.

- Ô! Như thế thật phức tạp quá!

- Phải! Cuộc sống loài người là như vậy. Tính chất của lẽ sống là tranh đoạt hưởng thụ xung quanh cái trục bánh xe là tình và thù.

Lâm Viết Hùng hỏi:

- Tiểu thư là gì của Thần Nữ Cốc chủ?

- Ta là con gái của Thần Nữ Cốc chủ!

- Con gái? Tại sao tiểu thư lại lạnh nhạt đối với cuộc sống trong Khô Lâu Cốc này?

- Chính vì cuộc sống trong Khô Lâu Cốc này đã làm cho ta thành lạnh nhạt ấy.

- Còn thân phụ tiểu thư là ai?

- Ta không có thân phụ! Hay nói đúng hơn không ai biết thân phụ ta là người nào, ngay cả mẹ ta cũng không thể biết được điều đó.

Lâm Viết Hùng nghe đến đây cũng đã rõ một phần nào về tình hình trong Khô Lâu Cốc, cũng như tâm trạng của cô gái đẹp trước mặt chàng có tên là Thần Nữ Tiểu th.

Chàng hỏi:

- Nếu đã thấy cõi đời chỉ là tranh đoạt và hưởng thụ, tại sao tiểu thư lại mời tôi tới đây để làm chồng?

Thiếu nữ đáp:

- Tắm gương của mẹ ta còn đó! Sắc đẹp của mẹ ta còn đó. Tuy ngay nay, sắc đẹp của ta không bằng mẹ ta, nhưng trong cõi đời này cũng khó kiếm. Ta không muốn để sắc đẹp của ta làm mục tiêu cho tham vọng hưởng thụ, gây trong giang hồ một đồng sọ người nữa, nên mới đóng cửa chọn chồng. Ta đã phái người đi khắp giang hồ lựa những chàng trai xứng đáng. Người nào bằng lòng làm chồng ta thì sẽ vĩnh viễn sống trong một tuyệt cốc, trọn đời không để cho ai thấy mặt ta nữa.

- Tại sao vậy?

- Vì nếu để một kẻ thứ hai nào trông thấy sắc đẹp của ta, vô tình là ta đã gieo mầm tranh đoạt trong tham vọng hưởng thụ.

- Còn nếu kẻ nào đến đây mà không chịu làm chồng thì sao?
- Thì ta sẽ cho uống một thứ thuốc gọi là Đoạn Dương Hoàn. Suốt đời không còn biết gì đến tham vọng yêu đương nữa.
- Lâu nay tiểu thư đã cho bao nhiêu chàng trai uống thuốc ấy?
- Độ năm người!
- Những người ấy không chịu làm chồng tiểu thư?
- Không phải không chịu làm chồng! Chỉ vì họ không chịu tình nguyện suốt đời nhốt mình trong tuyệt cốc.

Lâm Viết Hùng hỏi:

- Nếu ta bằng lòng làm chồng tiểu thư thì tiểu thư làm cách nào giúp cho ta trả thù và ngăn một cuộc đổ máu trong ngày đại hội quần hùng?

Thiếu nữ nói:

- Rất dễ! Hiện nay Đế Quân Quỷ Điện là tình nhân của mẹ ta. Thịnh thoảng hẳn đến đây vui ái ân. Người ấy tuy võ công vào bậc nhất thiên hạ, song ta muốn giết hẳn cũng chẳng khó gì. Mặt khác, ta đã nghe Đế Quân Quỷ Điện phái người đến đỉnh Thương Sơn để phá ngày đại hội võ lâm. Bọn thủ hạ của hẳn người nào cũng có võ công quán triệt. Nếu hẳn đã cố tình phá phách thì quần hùng không thể nào tránh khỏi một trận sát kiếp, và chừng đó, ngũ đại môn phái có lẽ bị hẳn hủy diệt.

Lâm Viết Hùng nghe nói đến đó đôi mắt loé hung quang. Chàng không ngờ đại hội quần hùng sắp đến bị đe dọa một cách trầm trọng như vậy.

Tuy nhiên, nếu chàng chịu làm chồng Tiểu thư Thần Nữ để giết kẻ thù, cứu giang hồ một cuộc tàn sát đến hủy diệt thì chàng không thể nào làm được.

Bởi lẽ, chàng không thể phụ tình Lý Hương Xưa và Xuân Chờ, và nhất là chôn vùi đời sống của tuổi xuân trong một tuyệt cốc.

Chàng trầm giọng nói:

- Thần Nữ tiểu thư! Tôi rất cảm ơn tiểu thư đã nói rõ hoàn cảnh và bày tỏ tâm trạng của mình, nhưng với điều kiện làm chồng tiểu thư thì không thể nào nhận lời được.

Thiếu nữ nói:

- Ta không buộc các hạ trả lời ngay bây giờ! Ta để cho các hạ một thời gian năm ngày có đủ thì giờ suy tính.

Lâm Viết Hùng nói:

- Không cần với thời gian đó. Ta đã nhất quyết không thể nhận lời được.

- Dù không nhận lời thì cũng phải đợi quá năm ngày ta mới cho các hạ uống Đoạn Dương Hoàn và đưa các hạ vào một nơi bí mật.

Dứt lời, thiếu nữ lắc mình một cái đã biến mất trong hậu điện. Thân pháp nàng quả thật phi thường.

Trong phòng chỉ còn lại mình Lâm Viết Hùng với pho tượng Thần Nữ thôi.

Chàng đưa mắt nhìn bốn phía, định tìm cách thoát thân. Nhưng chàng lại nghĩ:

- Năm ngày còn lâu. Biết đâu ta ở nán lại đây có thêm cơ hội để tìm hiểu hành động kẻ thù.

Nghĩ như vậy, chàng an lòng ngồi dưới pho tượng Nữ Thần suy tính thiệt hơn.

Cứ mỗi ngày, con tỳ nữ áo xám bng vào phòng chàng một mâm cơm rất sang trọng.

Chàng không có ý oán ghét Thần Nữ Tiểu thư nhưng chàng cũng chẳng có thiện cảm gì với nàng, vì nàng là con gái Hà Nương Tiên Tử người mà chàng đã hứa sẽ giết bà ta để trả thù cho thân mẫu Hồng Nơ.

Trước kia, lúc cha gặp Thần Nữ tiểu th, chàng có cảm giác Hà Nương Tiên Tử là một con người dâm ác đầy tội lỗi, nhưng khi đã nghe Thần Nữ tiểu thư cười mở tâm tình, chàng thấy Hà Nương Tiên Tử cũng là một nạn nhân của xã hội mà thôi. Cừu hận đối với bà, lòng chàng nhẹ đi một phần nào rồi!

Hiện nay, chàng nóng lòng báo thù để hoàn thành trách nhiệm với sư môn, đối với cha mẹ chàng, nhưng mối thù ấy, trách nhiệm ấy phải tự tay chàng đảm đương lấy.

Chàng không muốn nhờ vào một kẻ khác.

Chàng ăn rồi ngủ trong điện Nữ Thần đã trót ba hôm, nhưng không thấy việc gì xảy ra cho chàng cả. Chàng ân hận tại sao chàng không hỏi Tiểu thư Thần Nữ nơi tọa lạc Tổng đường của U Vương Quỷ Điện để sau này thoát khỏi ra Khô Lâu Cốc chàng biết đường đến đó tìm thù.

Chàng đã mấy lần hỏi thăm con tỳ nữ áo xám, nhưng con bé này lác đầu không biết.

Chàng tin rằng với võ công chàng hiện nay có thể đương đầu với Đế Quân Quỷ Điện. Dù chàng có thua hẳn đi nữa cũng khó mà bị hẳn hủy diệt. Bởi vậy, chàng định ở nán lại đến ngày thứ năm, gặp tiểu thư Thần Nữ để hỏi thăm Tổng đường của Đế Quân.

Sau đó chàng sẽ tìm cách thoát ra ngoài. Thần Nữ tiểu thư dù võ công có cao diệu đến đâu cũng không thể cầm giữ chàng nơi đây được.

Mãi cho đến ngày thứ năm, khi con tỳ nữ áo xám đem mâm cơm vào, chàng đang bận tính cách thoát thân sau khi gặp mặt tiểu thư Thần Nữ. Chàng cha ăn vội. Lúc chàng thấy đỏi quay lại thì mâm cơm biến đi đâu mất.

Trong lúc Lâm Viết Hùng còn đang sững sốt thì pho tượng Thần Nữ bỗng lác lác mấy cái làm cho chàng kinh khủng.

Tiếp theo, từ dưới đất, có một tấm đá chuyển động, và có tiếng người nói:

- Thằng nhỏ mày kinh ngạc gì thế?

Lâm Viết Hùng nghe tiếng nói quen, vội chạy lại thì thấy được một cái hầm, nơi chân tượng Nữ Thần, Địa Vương Quyền đã bng mâm cơm vào đấy từ lúc nào rồi.

Chàng reo lên:

- Đại ca!

- Ừ! Mày trăm ngàn suy nghĩ gì mà dờ dẩn ra thế? Hay đã bị con nhỏ đó hốt hồn rồi?

- Đại ca vào đây lâu cha?

- Mới có một ngày. Nhưng tao đã rõ hết mọi chuyện trong Khô Lô Cốc này rồi.

- Đại ca đến đây với mục đích gì?

- Tao sợ mày lâm nguy nên đi theo để bảo vệ mày.

- Ô! Tiểu đệ biết bao giờ mới đền được công ơn của đại ca.

- Thằng nhỏ khách sáo, hãy vào đây ăn cơm với ta.

Hai người chun ngồi vào đường hầm, bẻ chiếc đùi gà nhai ngón nghiền, rồi ăn sạch hết mâm cơm.

Lâm Viết Hùng hỏi:

- Đại ca vào bằng đường hầm ư?
- Phải rồi! Cái nghề tao tuy xấu xí nhưng tránh được mọi nguy hiểm.
- Đại ca đã rõ được câu chuyện của Thần Nữ tiểu thư với tiểu đệ ư?
- Srao lại không rõ! Nó định bắt mày làm chồng. Sao mày không chịu cho rồi?
- Hừ! Đại ca bảo tôi làm chồng một cô gái như vậy sao?

Địa Vương Quyền nói:

- Chịu làm chồng cô ta thì có ba điều lợi. Một là có vợ đẹp, hai là không tốn công mà trả được thù, ba là tránh cho võ lâm một trận sát kiếp